

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

Ο νεαρός έδειπνος που κοιμάται στο πλακόστρωτο της εκκλησίας. Το όνειρο του ήγειρμένο. «Σήκω ν' άνοιξης στον Αυτοκράτορα!» Πώς ο Βασίλειος βρήκε έαυλο. Μία φτωχή οικογένεια Μακεδόνων γεωργών. Τα προηγήματα του μέλλοντος. Ο άετος και το χρυσό δέντρο. Ο κεντός Βυζαντινός άρχων με τους γίγαντας σωματοφυλάκες. Όπου ο Βασίλειος γίνεται Ιπποκόμος. Η κάμπλευτη Πατρική άρχόντισσα. Το πρώτο είδύλλιο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α.

Τόν καιρό που η Αυτοκράτειρα Θεοδώρα μαζί με τό σύζυγό της Θεόφιλο, βασιλείαν στο Βυζάντιο, δηλαδή κατά τό 840 περίπου. Ένας ψηλός, εφραστός και με περήφανο παρουσιαστικό, με φτωχοντυμένους νέος έφτασε ένα βράδυ, έχοντας ένα δισάκι στον ώμο κι ένα ραβδί στο χέρι, στην Κωνσταντινούπολη. Μπήκε μέσα στην πόλη από τη χροστή Πύλη και, καθώς ήταν κατάκοπος από τό ταξίδι του, διευδύνθηκε προς τόν πύλανα της εκκλησίας του 'Αγίου Διομήδους, ή οποία βρισκόταν εκεί κοντά, για νά πλαγιάσει. Έγειρε πράγματι επάνω στις πλάκες και σε λίγο αποκοιμήθηκε βαθειά...

Άξαφνα, κατά τά μεσάνυχτα, ο ήγούμενος του μοναστηριού, από τό όποιον εξητάτο ή εκκλησία αυτή, ξύπνησε και μέσα στο σκοτάδι του κελιού του, άκουσε μια φωνή που τό έλεγε καθαρά:

— Σήκω άμέσως και πήγαινε ν' άνοιξης την πόρτα της εκκλησίας στον Αυτοκράτορα!

Ο μοναχός, ξαφνιασμένος και περίτρομος, σηκώθηκε πράγματι και, φρόντας βιαστικά τό ράσο του, κατέβηκε κάτω στην αλή... Μά εκεί δεν είδε παρά τό φτωχό νέο, ο όποιος κοιμόταν άπάνω στις πλάκες... Νόμισε τότε πως είχε ονειρευτεί και γύρισε στο κελί του για νά ξαναπλαγιάσει...

Καθώς όμως τόν έπαιρνε ο ύπνος, ξύπνησε και πάλι, άκούοντας τη μυστηριώδη φωνή, ή όποια του επανέλαβε την ίδια προσηγογή. Ο μοναχός σηκώθηκε για δεύτερη φορά, ξανακατέβηκε στην αλή, μά, μη βλέποντας παρά τόν οδοιπόρο, ο όποιος έξακολουθούσε νά κοιμάται, ξαναγύρισε στο κρεβάτι του.

Τότε, για τρίτη φορά, ή μυστηριώδης φωνή άντηχρε μέσα στη σιωπή της νυχτός, συγχρόνως δε ο ήγούμενος έννοιωσε ένα δυνατό χέρι νά τόν τραβήξή απ' τό κρεβάτι του...

— Σήκω! τόν διατάξε έπακτικώτεση αυτή τη φορά ή φωνή. Φέρε μέσα στο κελί σου αυτόν που κοιμάται κάτω στην αλή. Είνε ο Αυτοκράτορας!

Τρέμοντας σήγκομος ο άγιος άνθρωπος, έγκατέλειψε τό κελί του, κατέβηκε κάτω στην αλή και ξύπνησε τόν άγνωστο.

— Τι είναι, αφέντη; φώναξε εκείνος, ξυπώντας άξαφνα. Τι διατάξεις τό δουλο σου;

Ο ήγούμενος τότε παρακάλεσε τόν νέο νά τόν άκολουθήσει στο κελί του και έχει τόν έθωλο νά φή και νά κοιμηθ ή πλουσιπαύραχα. Το πρώτο τόν ύπνηστος στό λουτρό και τόν έντισε με μια περιφημη πανοπλία πολεμιστού... 'Επειδή όμως ο οδοιπόρος δεν καταλάβαινε γιατί του έκανε όλες αυτές τις τιμές, ο μοναχός του άπελάλησε τό μυστικό του μέλλοντός του και τόν παρακάλεσε νά τόν θεωρή στο έξης ως φίλο του και αδελφό του...

Αυτά λέει μια παλιά βυζαντινή παράδοσις για την άφιξη του Βασιλείου του Μακεδόνος ή Βουλγαροκτόνου στο Βυζάντιο, στο θρόνο του όποιου έμελλε πράγματι νά καθήση ύστερα από λίγα χρόνια.

Ο Βασίλειος κατήγετο από μια ταπεινή οικογένεια χωρικών της Μακεδονίας, άν και οι σύγχρονοι του ιστορικοί, για νά τόν κολακώσουν, έφτασαν μέχρι του σημείου νά γράψουν ότι κατήγετο κατ' εὐλέξανδρο!

Σε ήλικία εικοσιπέντε ετών ο Βασίλειος έχασε τόν πατέρα του και έμεινε έτσι αυτός μοναδικό στήριγμα της ύπηρεσίας του και τόν αδελφών του. Ήταν ένας ψηλός, όμορφος και δυνατός νέος, με άσπρα κατσάρω μαλλιά, τά όποια

πλαίσιασαν τό άρρενωπό πρόσωπό του. Ήταν άγροάματος και δεν ήξερε ούτε νά διαβάσει, ούτε νά γράψη...

Μά όλ' αυτά δεν τόν εμπόδισαν νά γίνει ένας από τους λαμπρότερους Αυτοκράτορας του Βυζαντίου...

Πολλά περιεργα προηγήματα, τά όποια αναφέρουν όλοι οι Βυζαντινοί χρονικογράφοι, προανήγγειλαν τό λαμπρό μέλλον του Βασιλείου. Έτσι, μια μέρα, καθώς κοιμόταν στα χωράρια, ένας πελώριος άετος κατέβηκε άξαφνα απ' τούς ούρανοϋς και τόν έσκέπασε με τις φτερούγες του.

Έπίσης, ή μητέρα του, λίγον καιρό πριν τόν γεννήσει, είδε στόνεύο της πως ένα τεράστιο χρυσό δέντρο ήβηκε από τά σύλωνα της, γεμάτο χρυσούς καρπούς και χρυσά άνθη. Το δέντρο αυτό ήταν τόσο μεγάλο, ώστε σκέπασε με τόν ίσκιό του ολόκληρο τό σπίτι...

Μά άλλη φορά πάλι ή καλή εκείνη γυναίκα είδε στον ύπνο της τόν Προφήτη Ηλία, από τη μορφή ενός ψηλού γέροντα με μακριά άσπρα γένια, από τό στόμα του όποιο έβγαιναν φλόγες. Ο προφήτης, πλανώντας την από τό χέρι, της άνήγγειλε τά ήψηλά περρωμένα του παιδιού της...

Υπόχρονι κι άπειρες άλλες σχετικές παραδόσεις, τις όποιες θεωρούμε περιττό ν' αναφέρουμε.

Το βέβαιο όμως είναι ότι, άσχετως από τά υπερφυσικά αυτά προηγήματα, ο Βασίλειος κατώθηκε νά γίνει ό,τι έγινε, χωρίς στη μεγάλη του άντίληψη, στην ενεργητικότητά του, στη δύναμή του, και, προπάντων, χωρίς στις γυναίκες, στις όποιες έξακολουσε μια άκατανίκητη γοητεία.

Ο Βασίλειος, έχοντας επάνω του τό βάρος της οικογενείας του και βλέποντας ότι με τη γεωργία δεν τά έβγαζε πέρα, αποφάσισε νά πά νά βρή την τύχη του στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί ή περιούσιας του άφηναν και παραπάνω από εικοσίμισι. Ο ήγούμενος του 'Αγίου Διομήδους, ο όποιος, όπως είδαμε στην άρχη, τόν περιουτέλεξε κοντά του, είχε ένα άδελφό γιαιό, πολύ γνωστό στο Βυζάντιο. Ο γιαιός, μόλις είδε τό νέο στο μοναστήρι, γοητεύθηκε από την άθλητική του κορμοστασιά και τόν συνέστησε ο' έναν από τούς πελάτες του, συγγενή του Αυτοκράτορος και του Βάρδα. Ο εισηγής αυτός, ο όποιος λεγόταν Θεοφίλος και τόν όποιον, επειδή ήταν πολύ κοντός άνθρωπος, τόν είχαν επωνομάσει Θεοφιλιτση, είχε την περιεργή mania νά προσλαμβάνη στην ύπηρεσία του ανθρώπους ήψηλού άναστήματος και ήρακλειού δύναμειως, τούς όποιους έντυπε με ύπεροχες μεταξένες στολές. Τίποτε δε δεν τό άρεσε περισσότερο παρά νά περιφέρεται στους δρόμους του Βυζαντίου, άκολουθούμενος από τη συνοδεία του αυτή τών γιγάντων.

Μόλις ο Θεοφιλιτσης είδε τό Βασίλειο, γοητεύθηκε από τό παρουσιαστικό του και τόν πήρε στο μέγαλό του για νά περιουτέια τ' όλο γά. Είδως εξ άρχης μάλιστα του έφίρετο με τόση οικειότητα, ώστ' δεν τόν έφώναζε με τ' όνομά του, άλλα με τό παρατσώκλι έκεφάλαν, τό όποιο του είχε κολλήσει αυτός!

Έπί πολλά χρόνια ο Βασίλειος έμεινε στο άρχοντικό του Θεοφιλιτση. Κατά τη διάρκεια της ύπηρεσίας του αυτής, του συνέβη μια περιπέτεια, ή όποια, μορφοί νά πη κανείς, του έξασφάλισε τό μέλλον του. Ο κηρύς τόν άπειράτηλά γάμοτα με ειδική άποστολή στην Ελλάδα και ο Βασίλειος τόν συνόδευσε ως ιπποκόμος. Μά, κατά την διάρκεια του ταξιδιού, άπόρροση και άναγκάστρη νά σταματήσει στα Πάτρας. Εκεί ο Βασίλειος γνώρισε τη Δαυηλίδα. Η Δαυηλίδα ήταν

Τόν έντισε με μια περιεργή πανοπλία πολεμιστού

